

Arrest

nr. 118 481 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat S. DE VUYST en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 mei 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Hij wordt op 29 juli 2009 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2. Verzoeker keert terug naar zijn land van herkomst en wordt op 4 februari 2010 afgevoerd van ambtswege.

1.3. Verzoeker dient op 22 juni 2011 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brussel neemt op 12 oktober 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder

bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 december 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze laatste beslissing ingestelde annulatieberoep wordt bij arrest met nummer 77 941 van 23 maart 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.4. Verzoeker dient op 7 januari 2013 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer. Hij wordt op dezelfde dag in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 oktober 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 22 oktober 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...] Nationaliteit :Griekenland, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 07/01/2013. Hij legde een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur bij werkgever [...] met ingang van 10/07/2012 en bekam op die basis het verblijfsrecht als werknemer. Hij werd op 07/01/2013 in het bezit gesteld van de verklaring van inschrijving (bijlage 8) en ontving de E-kaart op 29/01/2013.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene sinds mei 2013 financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde- controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 05/02/2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig art 42bis §2 3° van de wet van 15/12/1980 dient een Eu-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van het ontslag van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven, echter intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel met meer op hem van toepassing en kan hij dus niet meer beschouwd worden als werknemer.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15/12/1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in tweede categorie als alleenstaande met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid 2° (wet 15/12/1980). Betrokkene heeft bijna de wettelijke pensioenleeftijd bereikt. Hij toont niet aan dat hij bij gebrek aan verdere economische

activiteiten over eigen bestaansmiddelen kan beschikken om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Schending van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers :

"De administratieve beslissingen worden met rede omkleed."

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt :

"Artikel 2 : De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3 : De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Er dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgisch grondgebied geweigerd om volgende redenen zoals omschreven in de beslissing dd. 16.10.2013 :

[...]

Er dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgisch grondgebied verboden omdat hij geen werknemer of werkzoekende meer zou zijn.

Vooreerst wenst verzoeker aan te halen dat hij op 9 juli 2012 een contract van onbepaalde duur ondertekende bij de firma [...].

Op basis van dit contract bekwam verzoeker het verblijfsrecht als werknemer.

Spijtig genoeg werd verzoeker ontslaan omwille van reorganisaties in het bedrijf. Hij werd aldus onvrijwillig werkloos (stuk 5).

Enige tijd later wendde verzoeker zich tot de VDAB om zich kenbaar te maken als werkzoekende (stuk 6).

Verzoeker beroept zich op artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15 december 1980 dat stelt dat hij die zich bevindt in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden.

Verzoeker heeft 8 maanden gewerkt, maar werd ontslagen wegens reorganisaties binnen het bedrijf (stukken 5 en 7). Enige tijd later registreerde hij zich als werkzoekende bij de VDAB (stuk 6)

Verzoeker voldoet dus aan de voorwaarde gesteld in artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15 december 1980 met als gevolg dat hij het statuut van werknemer maanden kan behouden.

Het feit dat verzoeker wel degelijk werkzoekende is wordt bevestigd door het feit dat hij in juli 2013 heeft gesolliciteerd naar de job als afwasser in een restaurant. Helaas werd deze spontane sollicitatie negatief beantwoord (stuk 8).

Vervolgens wordt geopperd dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980 omdat verzoeker geen reële kans meer maakt om tewerkgesteld te worden.

Kans op tewerkstelling bestaat/ontstaat maar wanneer werkzoekenden effectief moeite doen en inspanningen leveren om werk te vinden, hetgeen bij verzoeker zeker het geval is. Het valt niet te ontkennen dat de leeftijd van verzoeker - die bijna pensioengerechtigd is - hem parten speelt in de zoektocht naar werk. Doch blijkt dit niet onmogelijk te zijn wat wordt bewezen door het feit dat verzoeker vorig jaar, op de leeftijd van 63 jaar, alsnog werk heeft gevonden.

Verzoeker heeft jaren in België gewerkt en heeft logischerwijze pensioenrechten opgebouwd.

Verzoeker mag aldus zijn pensioen in België aanvragen om de reden dat hij nu woonachtig is in België."

4.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – waarvan verzoeker de draagwijdte correct weergeeft in zijn middel – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker lijkt aan te geven dat de motivering op grond waarvan zijn verblijfsrecht wordt beëindigd niet afdoende is. De Raad stelt evenwel vast dat de beslissing waarbij verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel vormt, derwijze dat een einde dient te worden gesteld aan zijn verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker sedert 5 februari 2013 niet langer is tewerkgesteld en, los van het gegeven dat niet blijkt dat hij is ingeschreven bij VDAB en wat de omstandigheden van zijn ontslag zijn, reeds langer dan zes maanden werkloos is, zodat hij niet langer als werknemer kan worden beschouwd en evenmin overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dit statuut kan behouden. Verder wordt aangegeven dat in zoverre verzoeker werkzoekende zou zijn, hij reeds zou zijn tewerkgesteld indien hij reële kans op tewerkstelling zou hebben. Ten slotte wordt gemotiveerd dat verzoeker een leefloon in de tweede categorie als alleenstaande met gezinslast ontvangt en hij derhalve dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen doch dat deze middelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid. Verzoeker blijft in gebreke te duiden op welk punt deze motivering hem niet

in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht wordt beëindigd niet correct is, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 42bis, §§ 1 en 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° [...];

2° [...];

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° [...].”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In casu stelde verweerder vast dat verzoeker niet langer voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden en dat hij een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandstelsel vormt, derwijze dat een einde dient te worden gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeker betwist het motief waarbij wordt geoordeeld dat hij zich niet langer kan beroepen op het statuut van werknemer. Hij stelt dat hij wel degelijk zijn verblijfsrecht behoudt op grond van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan zich te hebben ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en verduidelijkt dat hij werd ontslagen ten gevolge van een reorganisatie waardoor hij onvrijwillig werkloos werd. Hij voegt hiertoe een inschrijvingsattest van de VDAB en een werkloosheidsbewijs van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. De Raad merkt evenwel op dat – daargelaten de vraag of met voormelde stukken rekening kan worden gehouden, nu deze slechts voor een eerste maal bij verzoekers verzoekschrift werden bijgevoegd, doch waarbij dient te worden opgemerkt dat verweerder in gebreke is gebleven verzoeker uit te nodigen teneinde nuttige documenten voor te leggen – verzoeker op 5 februari 2013 onvrijwillig werkloos is geworden en de bestreden beslissingen dateren van 16 oktober 2013. Verzoeker was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen derhalve reeds ruim acht maanden werkloos. Er blijkt derhalve niet dat hij op basis van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet in ieder geval zijn verblijfsrecht kan behouden. In zoverre deze bepaling voorziet dat het statuut van werknemer voor “*minstens*” zes maanden wordt behouden, stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft *in concreto* aan te geven waarom de door verweerder gehanteerde termijn – waarbij na ruim acht maanden wordt geoordeeld dat verzoeker het statuut van werknemer niet kan behouden – kennelijk onredelijk zou zijn. Het door hem aangevoerde gegeven dat hij acht maanden heeft gewerkt kan hiertoe niet volstaan.

Verzoeker geeft nog aan dat hij wel degelijk werkzoekende is. De Raad merkt op dat om als werkzoekende in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd, verzoeker dient aan te tonen dat hij enerzijds actief werk zoekt en anderzijds een reële kans maakt om te kunnen worden tewerkgesteld. Deze voorwaarden dienen cumulatief te zijn vervuld en het vervuld zijn van de voorwaarde dat men een reële kans op tewerkstelling dient aan te tonen kan hierbij niet worden afgeleid uit het vervuld zijn van de voorwaarde dat men actief werk zoekt. Verweerder oordeelde in zijn beslissing dat niet blijkt dat verzoeker een reële kans op tewerkstelling heeft. Verzoeker wijst er op dit punt op dat hij medio 2012 een tewerkstelling heeft gevonden en dat dit aantoonde dat hij op zijn leeftijd nog een tewerkstelling kan vinden. Het gegeven dat verzoeker in het verleden nog een arbeidsovereenkomst heeft kunnen afsluiten, volstaat op zich evenwel nog niet opdat kan worden vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen eveneens nog een reële kans op tewerkstelling had. Verzoeker geeft bovendien zelf aan dat zijn bijna pensioengerechtigde leeftijd hem parten speelt bij zijn zoektocht naar werk. Door louter te verwijzen naar een negatief beantwoorde spontane sollicitatie als afwasser in een restaurant en het gegeven dat verzoeker in het verleden werk heeft kunnen vinden, toont verzoeker niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij stelde dat indien verzoeker een reële kans op tewerkstelling zou hebben kon worden verwacht dat hij na ruim acht maanden reeds opnieuw aan de slag zou zijn geweest.

Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar zijn in België opgebouwde pensioenrechten, merkt de Raad op dat hij niet aantoonde op welke wijze dit gegeven invloed heeft op de wettigheid van de *in casu* bestreden beslissingen. Op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissingen was verzoeker immers nog niet gerechtigd op een pensioen, zodat het motief van verweerder dat verzoeker niet (langer) kan worden beschouwd als werknemer of werkzoekende en evenmin als beschikker over voldoende bestaansmiddelen overeind blijft. Indien verzoeker thans wel een pensioen ontvangt in België, staat het hem vrij op basis van deze nieuwe informatie een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen in te dienen bij het bestuur. De Raad dient zich in het kader van huidig beroep tot nietigverklaring evenwel te plaatsen op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissingen, zodat het gegeven dat verzoeker thans wel over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan derhalve niet worden aangenomen. Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

4.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

4.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Verzoeker wenst bovenstaand artikel op te werpen in die zin dat hij de Minister vraagt rekening te willen houden met zijn duurzame band die hij met België heeft.

Verzoeker is reeds sinds zijn tienerjaren in het land. Hij heeft hier jarenlang gewoond en gewerkt. Nadien is hij enige tijd teruggegaan naar zijn geboorteland, Griekenland. Maar uiteindelijk keerde hij terug naar België, het land waar hij is opgegroeid, zijn thuisland.

Daarnaast vraagt verzoeker rekening te willen houden met zijn leeftijd. Volgende maand zal hij de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar bereiken.”

4.2.2. De relevante bepalingen van artikel 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de bewoordingen van artikel 42ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat deze wetsbepaling enkel betrekking heeft op de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een burger van de Unie die als familielid van een andere burger van de Unie het verblijfsrecht verkreeg. *In casu* beschikte verzoeker over een recht op verblijf van meer dan drie maanden op zelfstandige basis (in de hoedanigheid van werknemer) en de beëindiging van dit verblijfsrecht geschiedde op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich *in casu* dienstig kan beroepen op een schending van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een gelijkaardige verplichting voor het bestuur.

Een schending van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS